

- 3) Czy art. 11 dyrektywy 2005/29 należy interpretować w taki sposób, że sprzeczne z nim są hiszpańskie przepisy krajowe, które nie dają konsumentowi w trakcie postępowania w przedmiocie egzekucji zabezpieczonej hipoteką wierzytelności możliwości powołania się na obowiązywanie danego kodeksu postępowania, w niniejszym przypadku odnośnie świadczenia w miejsce wykonania i wygaśnięcia długu; zob. ust. 3 załącznika do Real-Decreto Ley [królewskiego dekretu z mocą ustawy nr] 6/2012 z dnia 9 marca oraz Código de Buenas Prácticas [zbiór zasad dobrych praktyk].

(¹) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 149, s. 22).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 13 marca 2017 r. – Mitsubishi Shoji Kaisha Ltd, Mitsubishi Caterpillar Forklift Europe BV/Duma Forklifts NV, G. S. International BVBA

(Sprawa C-129/17)

(2017/C 161/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Mitsubishi Shoji Kaisha Ltd, Mitsubishi Caterpillar Forklift Europe BV

Strona pozwana: Duma Forklifts NV, G. S. International BVBA

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy na podstawie art. 5 dyrektywy 2008/95/WE (¹) i art. 9 rozporządzenia (WE) Rady nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona) (²) właściciel znaku towarowego ma prawo do sprzeciwienia się temu, by osoba trzecia bez jego zgody usuwała wszystkie znajdujące się na towarach oznaczenia, które są identyczne ze znakami towarowymi (de-branding), jeżeli towary te – jak w przypadku towarów objętych procedurą składu celnego – nie zostały jeszcze wprowadzone do obrotu w obrębie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, a dokonywane przez osobę trzecią usuwanie ma na celu przywóz towarów lub ich wprowadzenie do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym?
- b) Czy odpowiedź na pytanie pierwsze lit. a) zależy od tego, czy przywóz lub wprowadzenie do obrotu towarów w Europejskim Obszarze Gospodarczym następuje pod własnym znakiem identyfikacyjnym umieszczonym przez osobę trzecią (re-branding)?
- 2) Czy na odpowiedź na pytanie pierwsze ma wpływ to, że w ten sposób przywiezione lub wprowadzone do obrotu towary są ciągle rozpoznawalne dla właściwego kręgu odbiorców składającego się z przeciętnych konsumentów po wyglądzie zewnętrznym lub modelu jako pochodzące od właściciela znaku towarowego?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja skodyfikowana) (Dz.U. 2008, L 299, s. 25).

(²) Dz.U. 2009, L 78, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba – w składzie powiększonym) wydanego w dniu 1 lutego 2017 r. w sprawie T-479/14 Kendrion/Unia Europejska, wniesione w dniu 24 marca 2017 r. przez Unię Europejską

(Sprawa C-150/17 P)

(2017/C 161/18)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Unia Europejska, reprezentowana przez Trybunał Sprawiedliwości (przedstawiciele: J. Inghelram i E. Beysen, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Kendrion NV, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie pkt 1 sentencji zaskarżonego wyroku;
- oddalenie żądania podnoszonego przez Kendrion w postępowaniu w pierwszej instancji i dotyczącego naprawienia podnoszonej szkody, względnie – absolutnie ewentualnie – obniżenie wymiaru owej szkody do kwoty 175 709,87 EUR;
- obciążenie Kendrion kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania strona wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty.

Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia prawa poprzez dokonanie błędnej wykładni pojęcia związku przyczynowego, ponieważ Sąd uznał, że naruszenie rozsądnego terminu na wydanie orzeczenia stanowi miarodajną przyczynę powstania podnoszonej szkody polegającej na poniesieniu kosztów gwarancji, podczas gdy zgodnie z utrwalonym orzecznictwem miarodajną przyczyną poniesienia owych kosztów jest decyzja przedsiębiorstwa o niezapłaceniu grzywny w trakcie trwania postępowania zawisłego przed sądem unijnym.

Drugi zarzut dotyczy naruszenia prawa poprzez dokonanie błędnej wykładni pojęcia szkody, ponieważ Sąd odmówił zastosowania do podnoszonej szkody związanej z poniesionymi kosztami gwarancji bankowej takich samych wymogów jak w przypadku szkody związanej z zapłatą odsetek od kwoty grzywny, mianowicie wymogu by skarżący w pierwszej instancji wykazał, że obciążenie finansowe związane z zapłatą odsetek było wyższe aniżeli korzyść, którą mógł on osiągnąć z niezapłacenia grzywny.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa poprzez dokonanie błędnej wykładni okresu, w którym powstała podnoszona szkoda oraz brak uzasadnienia w tym zakresie, ponieważ nie przedstawiając uzasadniających to względów Sąd orzekł, że okres, w którym powstała podnoszona szkoda wynikała z poniesienia kosztów gwarancji może różnić się od okresu ustalenia przez Sąd bezprawnego działania, które doprowadziło do powstania rzeczonyj szkody.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice
(England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) w dniu
24 marca 2017 r. – Swedish Match AB/Secretary of State for Health**

(Sprawa C-151/17)

(2017/C 161/19)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Swedish Match AB

Druga strona postępowania: Secretary of State for Health

Pytania prejudycjalne

Czy art. 1 lit. c) oraz art. 17 dyrektywy 2014/40/UE są nieważne ze względu na:

- I. Naruszenie ogólnej zasady niedyskryminacji prawa Unii;
- II. Naruszenie ogólnej zasady proporcjonalności prawa Unii;
- III. Naruszenie art. 5 ust. 3 TUE oraz zasady subsydiarności prawa Unii;